

Nancy Springerová

*psala z pravá
doleva!!!*

*otevřené okno
ve 4. patře*

*psací potřeby
po levé straně*

*Kdo je
neznámý
muž?*

Enola
Holmesová

PŘÍPAD LEVORUKÉ DÁMY

FRAGMENT

Enola Holmesová

Případ levoruké dámy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová - Případ levoruké dámy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Enola
Holmesová

PŘÍPAD LEVORUKÉ DÁMY

Nancy Springerová

FRAGMENT

VĚDĚLA JSEM, ŽE UMŘU...

Šla jsem dál a třásla jsem se zimou. A taky strachem. Naslouchala jsem. Nechala jsem se rozptýlit a až příliš pozdě vycítila, že je někdo za mnou.

Byl to sotva patrný zvuk, možná křupnutí zmrzlého bláta nebo malého kamínku na chodníku, o který zavadila kožená bota, anebo zlomyslné zasyčení. Ve chvíli, kdy jsem vylekaně zalapala po dechu a chtěla se ohlédnout, mě něco popadlo kolem krku.

Něco za mnou, co jsem neviděla. Hrozivě silného.

Svíralo mě to pořád pevněji.

Nebyl to lidský stisk. Spíš nějaká hadovitá zkáza, zakusující se mi do krku víc a víc – nedokázala jsem uvažovat rozumně ani jsem nebyla schopná sáhnout po dýce. Jen jsem upustila lucernu, jak mi obě ruce instinktivně vyletěly ke krku a draply tu neznámou věc, která mi trýznila hrdlo. Jenže jsem cítila, že už mi dochází dech, tělo se mi zmítalo bolestí a pusou jsem zkřivila do němého výkřiku. Zatmělo se mi před očima a věděla jsem, že umřu.

Mojí matce

Londýn, leden 1889

„Kdybys ji nenutil nastoupit do internátní školy,“ prohlásí mladší a vyšší ze dvou mužů v malém klubovém pokoji, „nebyli bychom teď v tak žalostné situaci!“ Vyhublý téměř na kost, tvář s ostře řezanými rysy, přechází sem a tam. V lesklých černých botách, kalhotách a fraku stejné barvy připomíná černou volavku.

„Můj drahý bratře.“ Starší zavalitější muž, pohodlně usazený v hlubokém křesle čalouněném jemnou kůží, zvedne husté prošedivělé obočí. „Taková zahořklost se ti ani trochu nepodobá.“ Mluví klidně, nacházejí se totiž na jeho půdě, přesněji řečeno v bezpečné klubové místnosti vhodné pro soukromé hovory. Zatímco vlídně promlouvá ke svému sourozenci, těší se na vynikající hovězí pečení, kterou bude mít k večeři. „Nelze popírat, že se ta hlupačka potuluje na vlastní pěst někde uprostřed obrovského městského kotle a někdo už ji možná stačil okrást, anebo hůř, připravit o počestnost. Přesto se však nesmíš nechat zaslepit city.“

„Že nesmím?“ Pochodující muž se k němu otočí a změří si ho pohledem. „Vždyt jde o naši sestru!“

„A ta druhá nezvěstná je naše matka, no a co? Myslíš si, že ji najdeš snáz, když tady budeš přecházet po pokoji jako lev kleci? Pokud chceš někoho vinit,“ dodá muž v křesle a překříží si ruce přes dmoucí se břicho pod hedvábnou vestou, „pak je to matka, na koho by ses měl hněvat.“ Jako správný logik začne odříkávat důvody. „To naše matka nechala tu holku růst jako dříví v lese, chodit v pumpkách a jezdit na bicyklu, místo aby ji naučila správnému chování. To matka trávila dny malováním kytiček, zatímco naše sestra lezla po stromech. To ona zpronevěřila finanční prostředky určené na guvernanku, učitele tance, slušné ženské ošacení a další nezbytnosti pro to děcko. Ale hlavně, a především to byla ona, kdo tu holku opustil.“

„Na její čtrnácté narozeniny,“ zamumlá druhý muž.

„Na narozeniny nebo jindy, co na tom záleží?“ namítne starší bratr, kterého už toto téma začíná unavovat. „To matka se zřekla zodpovědnosti, až nakonec zběhla a...“

„A pak přijdeš ty a nařídíš té mladé nešťastnici, aby opustila jediný svět, který dosud poznala a který se teď navíc začal rozpadat jako domek z karet...“

„Byl to jediný rozumný způsob, jak z ní udělat alespoň trochu slušné děvče!“ hrubě ho přeruší starší bratr. „Zrovna ty bys měl ze všech nejvíc ocenit tu logiku...“

„Logika není vše.“

„To je nepochybně poprvé, co tě slyším říct něco takového!“ Obloustlý muž už nepůsobí vyrovnaně ani se necítí pohodlně.

Nakloní se dopředu a boty (dokonale překryté psími dečkami) zaryje do parketové podlahy. „Proč jsi tak – tak přecitlivělý? Proč se nalezení naší vzpurné uprchlé sestry liší od jakékoli jiné drobné nepříjemnosti?“ dožaduje se.

„Protože jde o naši sestru!“

„O tolik mladší, že jsi ji viděl přesně dvakrát za život.“

Nepokojný vysoký muž s jestřábím pohledem se náhle zastaví. „Bývalo by to stačilo jednou.“ Ostrý a rychlý tón hlasu vymění za tišší a pomalejší, ale na bratra se nepodívá. Zdá se, že hledí skrze dubovým dřevem obkládané stěny klubového pokoje někam do neznáma nebo do jiného časoprostoru. „Připomíná mi mne samotného, když jsem byl ve stejném věku, samá ruka, samá noha, nešika a nemotora, který nezapadá mezi...“

„Nesmysl!“ rázně ho přeruší starší bratr. „To je směšné! Ona je *ženského pohlaví*. Její inteligence pokulhává a neustále nad sebou potřebuje mít ochrannou ruku... O takovém srovnání nemůže být řeč.“ Zamračí se, ale pak zmírní tón, jako to dělají státníci, a znovu se ujme slova. „Vracet se zpět do minulosti není k užitku. Jediná racionální otázka je, jak ji najdeme?“

Vysoký muž silou vůle ovládne svůj nepřítomný pohled a bystrýma šedýma očima se zadívá na bratra. Po chvílce tiicha poněkud stroze pronese: „Mám plán.“

„Nic menšího jsem od tebe nečekal. Podělíš se o něj se mnou?“

Ticho.

Starší bratr se usadí v křesle a vlašně se usměje. „Ty zkrátka musíš zůstat opředěn tajemstvím, že, Sherlocku?“

Mladší bratr, také známý jako slavný detektiv, pokrčí rameny a po vzoru bratra nasadí stejně odměřený tón. „V tento okamžik nevidím nic užitečného na tom, cokoli ti říkat, můj drahý Mycrofte. Budu-li potřebovat tvoji pomoc, jistě tě o ni požádám.“

„Z jakého důvodu jsi sem tedy dnes večer přišel?“

„Abych konečně jednou vyjádřil svůj názor.“

„A je to skutečně tvůj názor, můj drahý Sherlocku? Zdá se mi, že nemáš čistou hlavu a zmítá tebou nervozita. Přijdeš mi přetažený.“

„Myslím, že je to lepší, než kdybych zahálel.“ Sherlock Holmes, připraven k odchodu, sebere svůj klobouk, rukavice, vycházkovou hůl a otočí se ke dveřím. „Dobrou noc, Mycrofte.“

„Ať je tvůj plán úspěšný, můj drahý Sherlocku. Dobrou noc.“

KAPITOLA PRVNÍ

S údivem jsem pročetla lístek, který mi na stříbrném podnosu přinesl poslíček.

„John Watson, doktor medicíny,“ vyslovila jsem jméno nahlas, abych se ujistila, že čtu správně. Psal se leden 1889 a já jsem nemohla uvěřit, že ze všech lidí by měl být právě on prvním klientem nově otevřené kanceláře vědeckého investigátora, první svého druhu v Londýně, a vlastně i na světě.

Doktor John Watson? John sice bylo běžné jméno, ale Watson? A doktor medicíny? Musel to být on, ale já nad tím stále žasla. „Je to ten, kdo si myslím, že to je, Joddy?“

„To dy bych věděl, milostpaní.“

„Joddy, už jsem ti říkala, že mě máš oslovovat *slečno* Meshlová.“ Obrátila jsem oči v sloup. Jenže co by se tak dalo očekávat od kluka, jehož matka ho pojmenovala Jodhpur (na farní matrice chybně zapsán jako Jodper), čili rajtky. Říkat mu „Jezdecké kalhoty“ jí asi znělo moc uhlazeně. Joddy byl jako u vytržení z mých volánů a balonových rukávků, a proto mi říkal „paní“. To ale nesměl, protože lidé by se začali vyptávat.

Trocha úcty z jeho strany byla v pořádku, alespoň ho to odvádělo od skutečnosti, že jsem jen obyčejná holka, ani ne o moc starší než on. Chtěla jsem jen, aby už nadobro upustil od té „milostpaní“.

Pamatovala jsem na to, abych držela na uzdě svůj šlechtický přízvuk, a trochu klidnějším tónem jsem se ho zeptala: „Sdělil jsi už tomu ctihodnému pánovi, že tu doktor Ragostin není?“

„Ano, milostpaní. Teda, ano, slečno Meshlová.“

Kancelář vědeckého investigátora nesla jméno doktora Leslieho T. Ragostina, protože vědec musí být pochopitelně muž. Tato osoba ale nikdy nebude přítomna, protože existuje jen v mé hlavě a na letáčkách a vizitkách, které jsem roznesla po obchodech, kioscích, stáncích s ovocem, přednáškových sítích, zkrátka všude, kam jsem se dostala.

„Pozvi tedy, prosím, doktora Watsona do mé kanceláře. Optám se, s čím mohu být nápomocná.“

Joddy vyběhl ven. Tenhle služebník sice moc rozumu nepobral, zato vypadal pěkně uhlazeně: oblečený do uniformy s lemovkou na manžetách a švech kalhot, bílé rukavičky a proužkovaný klobouk, který na jeho hlavě vypadal spíš jako malinký třípatrový dort, ale ostatně proč ne? Většina stejno-krojů vypadá směšně.

Ve chvíli, kdy zmizel, jsem sjela po dřevěné židli za svým stolem a kolena se mi roztřásla tak moc, až mi zašustily hedvábné spodničky. Tak takhle by to nešlo. Zhluboka jsem se nadechla, zavřela oči a připomněla si mámin obličej. Skoro

jako bych ji slyšela říkat: „Však ty to nějak zvládneš sama, Enolo.“

Moje duševní rozcvička měla vytoužený efekt. V klidu jsem otevřela oči a uviděla Joddyho, jak zrovna uvádí doktora Watsona do salonku, který sloužil jako čekárna.

„Doktore Watsone. Jsem slečna Ivy Meshlová, sekretářka pana doktora Ragostina.“ Natáhla jsem k němu ruku a uviděla přesně to, co bych z jeho rukopisu mohla očekávat: statného kultivovaného Angličana, nikoli zámožného, ale zcela jistě ze vzdělané třídy, s ruměncem ve tvářích, milýma očima a malinko tělnatější postavou.

Doufala jsem, že on mě uvidí takovou, jaká jsem předstírala být: naprosto průměrnou mladou pracující ženu s baňatou broží připnutou uprostřed šatů, v uších stejně odpudivé náušnice – zkrátka ověšenou levnými cetkami napodobujícími nejnovější módní trendy (které jsou zrovna tak směšné jako stejnokroje). Děvče se světlými loknami, z nichž ne všechny byly její vlastní a jejichž původní majitelka byla nejspíš nějaká venkovanka z Bavorska. Sice počestná, ale z nižší třídy. Její otec mohl být sedlák nebo hostinský. Dívka, která s největší pravděpodobností touží po vdavkách. Pokud se mi díky již zmíněné broži, obojkovitému náhrdelníku, přemíře stužek a nápadnému přičesku povedlo vytvořit výše popsany dojem, pak byl můj převlek vydařený.

„Rád vás poznávám, slečno Meshlová.“ Doktor Watson už si samo sebou odložil klobouk, ale nejprve mi potřásl rukou, jak se sluší a patří, a teprve potom si sundal rukavice a podal je i se svou špacírkou chlapci.

„Posadte se, prosím,“ pokynula jsem ke křeslu. „Přisuňte se ke krbu. Venku je pořádná zima, že?“

„Strašlivá. Ještě nikdy jsem neviděl Temži zamrznout tak, aby se na ní mohlo bruslit.“ Jak mluvil, promnul si ruce a natáhl je k ohni. Krb sice dělal, co mohl, ale v pokoji bylo i tak chladno a já hostovi záviděla posezení v pohodlném čalouněném křesle. Zima ani vlhko mě nikdy moc netrápily, až do příjezdu do Londýna, kde jsem viděla žebráka – nebo spíš jeho tělesné pozůstatky – přimrzlého k chodníku.

Zavrtěla jsem se na nepohodlné dřevěné židli za stolem, přitáhla si šátek k ramenům, promnula si ruce (ztuhlé i přes pletené rukavice, ze kterých mi čouhaly prsty) a pak jsem se natáhla pro tužku a bloček. „Doktore Watsone, je mi skutečně líto, že tu doktor Ragostin zrovna není. Zcela jistě by vás moc rád poznal. *Jste* ten doktor Watson, který spolupracuje s panem Sherlockem Holmesem, že?“

„Ano, jsem.“ Byl zdvořilý, dokonce až skromný. Podíval se mi do očí, když hovořil. „A právě jménem pana Holmesem jsem přišel.“

Srdce mi začalo bušit jako o závod, až jsem se bála, aby to můj host neslyšel. Teď už bylo jisté, že sem tento muž nepřišel jen tak šťastnou či nešťastnou náhodou.

Sem, na konzultaci k jedinému profesionálnímu hledači ztracených věcí a osob na celém světě.

Snažila jsem se znít kultivovaně, se správným přízvukem střední třídy a dokonalou úřednickou směsicí efektivity a podlézavosti. „Skutečně?“ S rukou nataženou, jako bych byla při-

pravěna dělat si poznámky, jsem se zeptala: „S čím můžeme být panu Holmesovi nápomocní?“

„Slečno Meshlová, jsem si jist, že pochopíte, když vám řeknu, že bych o této záležitosti raději pohovořil přímo s doktorem Ragostinem.“

Usmála jsem se. „A já jsem si jistá, že vy, pane doktore Watsone, pochopíte, že jsem pověřena poznamenat si veškeré úvodní formality, abychom ušetřili doktorův drahocenný čas. Jsem jeho právoplatnou zástupkyní – ale vyšetřování samozřejmě vede on,“ uvedla jsem na pravou míru, abych ukonejšila jeho přirozenou nedůvěru k ženskému pokolení. „Často však sloužím jako jeho oči a uši. Tak jako vy pro pana Sherlocka Holmese,“ dodala jsem, abych z něho nenápadně vymámila víc.

Nenápadně, aby nepoznal, jak moc ho v duchu prosím.

Prosím, prosím, musím vědět, jestli jsem uhořla správně, proč jste sem přišel.

„Ehm, ano,“ pravil doktor Watson nejistě. „Ovšem.“ Měl opravdu laskavý pohled, o to víc, když byl ustaraný. „Nejsem si však jistý – je to choulostivá záležitost – víte, Holmes neví, že jsem tady.“

Ale – copak ho můj bratr neposlal?

Spadl mi sice kámen ze srdce, ale zato mě u něj píchlo.

Poněkud netečně jsem pravila: „Na mou mlčenlivost se můžete plně spolehnout.“

„Ovšemže. Samozřejmě.“ A pak, jako bych ho ošálila svým vytrácejícím se zájmem, sevřel područky křesla a vyzpovídal se mi ze svého trápení.

„Jak bezpochyby víte, na počátku ohromující kariéry pana Sherlocka Holmese jsem se na několik let stal jeho pravou rukou. Nyní jsem však ženatý a mám svoji lékařskou praxi, a tak ho vídám mnohem méně než dříve. Nicméně mi neuniklo, že od léta začal být velice neklidný a během posledních měsíců se situace ještě zhoršila. Přestal řádně jíst i spát a já o něj mám starosti nejen jako přítel, ale i jako doktor. Výrazně zhubl, nevypadá zdravě a většinu času je zádumčivý a popudlivý.“

Předstírala jsem, že pro „doktora Ragostina“ vše horlivě poznamenávám, a hlavu jsem měla skloněnou ke stolu, aby mi doktor Watson neviděl do tváře. Rozhodně bych nedokázala skrýt svoje zděšení a slzy, které se mi draly do očí. Můj bratr že byl obavami bez sebe? Neschopen jíst ani spát? Ten dokonalý vzor chladného logického uvažování? Ani by mě nenapadlo, že umí projevit city. A už vůbec ne vůči mně.

Doktor Watson pokračoval. „I když jsem se ho opakovaně ptal, co ho tak trápí, trvá si na svém, že je vše v pořádku. Včera jsem na něj opět naléhal a on dostal záchvat vzteku, což se ani v nejmenším neslučuje s jeho jinak ocelovými nervy. Proto jsem se rozhodl, že vezmu věci do svých rukou, ať už se mu to líbí či nikoli, a vyhledal jsem jeho bratra, pana Mycrofta Holmese.“

Uvědomila jsem si, že Ivy Meshlová nemá ani ponětí o sourozenci Sherlocka Holmese. Proto jsem doktora přerušila. „Jak se, prosím, píše jeho jméno?“

„Zvláštní jméno, že?“ Watson mi ho vyhláskoval, sdělil mi Mycroftovu adresu v Londýně, a pak pokračoval. „Po chvilce

váhání mi pan Holmes vysvětlil, že se jim ztratila matka. A nejen ona, ale rovněž i jejich mladší sestra. Jediní dva členové rodiny, kteří jim zůstali, teď zmizeli beze stopy.“

„To je strašné,“ zamumlala jsem, zrak stále sklopený. Už mi nebylo do breku, naopak, chtěla jsem se smát – kdybych tak mohla na svého staršího bratra Mycrofta, který ze mě chtěl udělat fajnovou slečinku, vypláznout jazyk. Jen stěží jsem udržela vážný obličej, abych zahrála roli někoho, kdo nemá o dané situaci ani potuchy. „Byly uneseny?“

Doktor Watson zavrtěl hlavou. „Ne, nikdo nepožaduje výkupné. Obě utekly z domova.“

„Šokující,“ předstírala jsem údiv. „Utekly spolu?“

„Ne! Každá zvlášť. Jejich matka je nezvěstná od loňského léta a ta dívka uprchla šest týdnů poté, zrovna když ji vezli do internátní školy. Je tedy sama, a to je dle mého názoru příčina, proč je Sherlock Holmes tak vyvedený z míry. Pokud by jeho sestra byla v doprovodu matky, tak by měl možná k dané situaci výhrady, ale alespoň by věděl, že je v bezpečí. Ta dívka je vlastně ještě dítě a podle všeho se vydala do Londýna, a to zcela sama!“

„Říkáte dítě?“

„Je jí pouhých čtrnáct let. Mycroft Holmes mi pověděl, že se s bratrem domnívají, že by mohla mít přístup ke značným finančním prostředkům...“

Ztuhla jsem a sevřel se mi žaludek. Jak se tohle mohli proboha dozvědět?

„... a bojí se, že se převléká za mladého aristokrata...“